

Door de kracht van Gods liefde **(1 Tessalonicenzen 3:12-13; 3^e preek 'als gemeente goed op weg')**

*Liturgie zondagmorgen 30 juni 2013
 te Hardinxveld-Giessendam:*

Belijdenis van afhankelijkheid
 Vredegroet van God
 Psalm 147:1,4
 Gebed
 Lezen: 1 Tessalonicenzen 2:17-3:13
 Psalm 85:3,4
 Tekst: 1 Tessalonicenzen 3:12,13
 Verkondiging
 Opwekking 488
 De wet van Gods liefde (Jos Douma)
 Gezang 37:2 (als begin van gebed)
 Dankgebed en voorbeden
 Gezang 37:8 (als afsluiting van gebed; schoolpsalm gr 3-8)
 Inzameling van de gaven
 Liedboek 95:1,3
 Zegen van God (1 Petrus 5:10,11)

Kent u het woord 'empowerment'?

De laatste jaren hoor ik dit woord met de regelmaat van de klok.

Maar eerlijk gezegd zei het me heel weinig.

Pas de laatste tijd begint het meer voor me te leven.

Empowerment.

Ja, het is een Engels woord, ik weet het.

Daar wordt onze taal mee overspoeld natuurlijk.

En we moeten ervoor waken om dat ook in de kerk te laten gebeuren.

Want lang niet iedereen kan daar wat mee.

En als dan toch te pas en te onpas Engelse woorden klinken,

voel je jezelf zomaar buiten staan.

Terwijl het zo belangrijk is, juist in de kerk,

dat iedereen luid en duidelijk hoort en begrijpt waar het over gaat.

In onze eigen taal.

Maar juist dat maakt dat ik toch dit woord wil gebruiken, vanmorgen.
Het is namelijk de taal van vandaag, of je het nu leuk vindt of niet.
Voor veel mensen zegt juist dit Engelse woord heel veel.

Empowerment.

Het is het tegenovergestelde van 'pamperen'.

Nou, dat woord snappen we allemaal, denk ik.

Als je iemand pampert, dan geef je 'm overdreven veel zorg en aandacht,
je legt hem of haar helemaal in de watten,
hij hoeft zelf niets meer te doen.

Wordt daar ook niet toe uitgedaagd.

En precies dat is de betekenis van dat andere woord: *empowerment*.

Dat je iemand uitdaagt om zelf optimaal zijn mogelijkheden te benutten.

Hem daar ook toe in staat stelt, juist dáár alles voor doet.

Je houdt 'm niet klein, maar je maakt 'm sterk (je geeft 'm *power*).

Kijk, en dat mag juist ook een plek hebben in de kerk!

Ik herinner me uit mijn eerste gemeente iemand

die altijd heel teruggetrokken was,

het gevoel had dat ze er niet toe deed in de gemeente.

En toen ik daar predikant werd...

ja, ik had nog nooit van *empoweren* gehoord...

maar blijkbaar mocht ik die uitwerking op haar hebben,
door Gods genade.

Dat zij na verloop van tijd steeds zelfbewuster werd,

zich veel meer thuis voelde in de kerk, en haar gaven ging inzetten.

Ze bloeide helemaal open. Prachtig om te zien!

Als gemeente goed op weg – dat is het thema van deze preken-serie.

Nou, daarin speelt *empowerment* een belangrijke rol.

Dat we elkaar niet klein houden,

dat we als amtsdragers de gemeente niet pamperen,

maar dat we er op uit zijn om u en jullie sterk te maken
zodat je allemaal opbloeit op de manier zoals God je heeft bedoeld,
en je met jouw mogelijkheden inzet binnen de gemeente, en daarbuiten.
Door de kracht van Gods liefde.

*

[2]

Een prachtig voorbeeld daarvan lezen we zopas in de Bijbel.
Paulus, Silas en Timoteüs hadden het evangelie in Tessalonica gebracht.
En dat miste zijn uitwerking niet.
Ondanks zware beproevingen waren ze ontzettend blij met de boodschap.
Resoluut zetten ze de afgoden opzij
om voortaan alles te verwachten van de levende en ware God (1:9-10).
Overweldigend, de kracht van de heilige Geest in die plaats (1:5).

Maar hoe zou het nú met hen zijn?

Dat was de grote vraag die Paulus en de anderen parten speelde.

Stonden ze nog steeds sterk in hun geloof?

Of had alle tegenwerking hen inmiddels toch onderuit gehaald?

Waren hun inspanningen uiteindelijk voor niets geweest? (3:5)

Paulus stond werkelijk te popelen om hen te kunnen versterken.

Hen, zeg maar, te empoweren in hun geloof.

Want eigenlijk waren ze veel te kort in Tessalonica geweest.

Ze waren nog helemaal niet klaar.

Hals over kop moesten Paulus en Silas weg, lees je in Handelingen 17.

Omdat de bevolking zich massaal tegen hen keerde,

en hen wilde onderwerpen aan een volksgericht. (Hand.17:5)

Nou, middenin de nacht stuurden de christenen Paulus en Silas weg.

Maar dat voelde voor hen alsof ze van hen gescheiden werden,

ja letterlijk staat er in 1 Tess.2:17: we werden van u weggerukt.

Hoe moest het nu verder met die gemeente?

Ze kon eigenlijk nog helemaal niet op eigen benen staan...

Paulus en de anderen wilden daarom z.s.m. terug naar Tessalonica.

Maar, lazen we, het werd hen onmogelijk gemaakt.

Hoe? Geen idee.

Maar één ding was hen duidelijk: hier zit de duivel achter!

Keer op keer wilden ze naar de gemeente toe, 2:18,

maar Satan heeft het hen belet.

Zó cruciaal was het kennelijk, dat empoweren van de gemeente.

Dat Satan er alles aan deed om hier een stokje voor te steken.

En dat Paulus, Silas en Timoteüs het gewoon niet meer uithielden,

zó dringend wilden ze naar de Tessalonicenzen toe.

Nou, door de nood gedrongen zien ze dan ineens toch een mogelijkheid:

laat alleen Timoteüs naar hen toe gaan,

die was kennelijk niet in beeld bij dat volksoproer,

hij kan naar de gemeente toe zonder dat hij meteen wordt opgepakt.

Ja, het is niet de meest ideale situatie.

Want Timoteüs zelf is ook nog jong,

heeft dus nog de nodige zorg en aandacht nodig van Paulus en Silas.

Maar goed, 3:1, ook hij is Gods medewerker

in de verkondiging van het goede nieuws.

En ze hebben geen keus, dus sturen ze hem naar hen toe.

En dan staat er in 3:2 heel duidelijk: om hen in hun geloof *te sterken*.

Om eraan te werken

dat de gemeente sterker in haar schoenen kwam te staan.

Haar te *empoweren* dus.

Gelukkig komt Timoteüs later met positieve berichten bij Paulus terug.

Dat geeft de burger moed, Paulus en Silas halen opgelucht adem. (3:8,9)

Ze worden door dankbaarheid overspoeld: wat is God toch bezig met hen!

Maar al dankend blijven ze toch ook voor die gemeente bidden.
Het verlangen blijft dat God de weg naar hen baant.
Hun geloof kan namelijk nog wel wat aanvulling gebruiken. (3:10)
En als zij dan niet bij hen kunnen zijn, voorlopig,
moge de Here Jezus zelf hen dan bekrachtigen...
Dat is in feite waar het in onze tekst over gaat.
Vers 13: moge de Heer u (door die liefde) kracht geven.
Jullie *empoweren*. Sterk laten staan.
Zuiver en heilig voor onze God en Vader.
Uiteindelijk gaat het er niet om dat *wij* nog weer kunnen komen,
maar dat *u* sterk staat in uw geloof.
Door de kracht van Gods liefde.

*

[3]

Door de kracht van Gods *liefde*, ja.
Dat zou je misschien niet verwachten.

We voelen inmiddels de spanning: *empowerment* is dringend gewenst.
Maar hoe dan?
Wat heeft de gemeente dan vooral nodig om sterk te staan
en zich niet uit het veld te laten slaan
door de tegenwerking die ze ondervinden?
Wat hebben *wij* vooral nodig om als gemeente goed op weg te zijn,
en te blijven?

Zomaar vul je dat dan in op een manier van:
nou ja, er moet goed onderwijs zijn,
de gemeente heeft kennis nodig...
Zeker als Paulus het in vers 10 heeft over het aanvullen
van wat er nog aan hun geloof ontbreekt...

Toch werkt Paulus zelf dat dus heel anders uit.
Aanvulling van hun geloof kan plaatsvinden
wanneer Paulus en Silas weer bij hen zouden mogen zijn...
maar sowieso natuurlijk rechtstreeks door de Heer vanuit de hemel,
en moge dan de Heer... uw *kennis en inzicht* groter maken?
Nee... uw *liefde*!!
En, vers 13, moge de Heer u door die *liefde* kracht geven!

Nee, dat moeten we niet tegen elkaar uitspelen.
Liefde? O, dus kennis doet er niet toe...
Jawel, kennis doet er wél toe.
Ergens anders bidt Paulus dat onze liefde blijft groeien
door inzicht en fijnzinnigheid (Fil.1:9).
Juist door de HERE beter te leren kennen, kan je liefde groeien.
Maar die liefde is dan dus wel heel belangrijk.
Daar drááit het uiteindelijk allemaal om.
Dat je van de Here houdt.
En ook, en daar gaat het in onze tekst vooral om,
dat je houdt van elkaar en ieder ander.
Juist daardoor krijg je kracht.

Dat is opvallend!
Liefde heeft voor ons gevoel juist iets softs.
Liefde is zacht... en dus niet sterk...
Toch ligt in deze zwakheid kracht.
Daar zie je weer hoe in Gods koninkrijk alles op z'n kop komt te staan.
Precies andersom werkt dan wij in onze wereld gewend zijn.

En dat leren we van die Heer, tot wie Paulus hier bidt.
De Here Jezus, bedoelt hij daarmee.
Die ook niet bekend stond als stoer, als iemand die van zich af beet...
Maar juist als iemand die de mensen liefhad, koste wat het Hem kostte.

En vlak vóór zijn sterven zei Hij het nadrukkelijk tegen zijn discipelen:

“Ik geef jullie een nieuw gebod:

heb elkaar lief.

Zoals ik jullie heb liefgehad,

zo moeten jullie elkaar liefhebben.

Aan jullie liefde voor elkaar zal iedereen zien

dat jullie mijn leerlingen zijn.” (Joh.13:34-35)

Ja? De mensen zullen het dus niet zien aan onze kerkgang.

Ze zullen het niet merken aan onze stoere standpunten.

Nee, pas wanneer wij elkaar liefhebben wordt duidelijk:

hé, maar die mensen horen bij Jezus – dat kan niet missen!

Nou, in navolging hiervan bidt Paulus

dat hun liefde voor elkaar even overvloedig wordt als onze liefde voor u.

Kijk maar naar ons,

proef in ons verlangen, zie in onze inzet

hoeveel wij van jullie houden.

En op hun beurt hebben zij dat weer van de Here Jezus.

Als je Paulus navolgt, volg je de Heer na – zo zei hij al in 1:6.

Want dacht je dat Paulus dit van zichzelf had?

Weet je nog wat voor vuurvreter hij was, vóór zijn bekering?

Hoe hij de christenen te vuur en te zwaard vervolgde.

Hoe hij bekend stond juist om hoe stoer Farizees hij was,

en hoe sterk door zijn eigen goede gedrag.

Als Paulus tóen anderen zou moeten empoweren,

was liefde wel het láátste waar het dan over zou gaan!

Maar het kan verkeren, als mensen zich bekeren.

Dan gaan zij zelf van de troon, en dan komt Jezus erop.

Jezus, zo zegt Paulus ergens vol verwondering, die mij heeft liefgehad

en zich voor mij heeft prijsgegeven.

Dat is waar ik voortaan voor leef, koste wat het me kost. (Gal.2:20)

En zó wil hij dus ook de Tessalonicenzen *empoweren*. En ons.
Moge de Here Jezus uw liefde voor elkaar en ieder ander groter maken.
Geen clubjesgeest meer, waarin je alleen je vriendjes mag,
en de mensen die precies hetzelfde denken als jij.
Nee, Jezus' liefde kent geen grenzen, en dus die van jullie ook niet.
Ze mag echt overvloedig worden, zo bidt Paulus,
zodat jullie liefde is als een waterleiding die springt
en het water spuit ineens alle kanten op,
niet meer tegen te houden...

Pas dan wordt namelijk zonneklaar dat dit niet iets van jullie zelf is,
maar dat je – net als Jezus – een Vader in de hemel hebt
die intens goed is. (Matt.5:16,20,48)
Zo blijven we als gemeente goed op weg.
Door de kracht van Gods liefde.

*

[4]

Tja... maar waarom zie ik hier in de praktijk dan zo weinig van?

Als ik om me heen kijk in de gemeente...

Ja, best aardige mensen vaak,
en ze doen ook regelmatig iets liefdevols...

Maar is dit nou het eerste wat opvalt voor mensen buiten de kerk:
sjonge, wat houden die mensen toch veel van elkaar,
en wat zijn ze toch ongekend royaal richting ieder ander?

Trouwens, laat ik het maar bij mezelf houden...

Ik wil best liefhebben, maar het lukt me zo bar weinig.

Er hoeft maar 'dit' te gebeuren, of ik schiet weer uit m'n slof.

Om moedeloos van te worden...

Oké, maar bij de Tessalonicenzen kon het ook nog veel meer, hè?

Onze tekst is niet voor niets een gebed!

Bidden wij voor de liefde?

Of blijven we elkaar er alleen op aanspreken,

en blijven we onszelf er maar steeds weer om veroordelen?

Onze tekst getuigt van een diep verlangen of de Here Jezus dit wil doen.

Want... ja zelf kunnen we dit dus niet.

Bovendien zit de duivel er bovenop, om ons te verleiden,

om ons dus bij de liefde wèg te leiden –

want die liefde was immers waar het uiteindelijk om ging?!

Wij zijn van onszelf zo zwak... moge de Héér onze liefde groter maken!

En als je je nog afvraagt of dat wel zo werkt...

Moet je eens even doorbladeren naar de 2e brief aan de Tessalonicenzen.

Hoe begint die brief, in 1:3?

“Broeders en zusters, wij moeten God altijd voor u danken.

Het past ons dit te doen, omdat...

uw geloof sterk groeit

en uw liefde voor elkaar groter wordt.”

Precies datgene waar Paulus in onze tekst voor bidt,

daar kan hij enkele jaren later voor danken.

God heeft dit gebed dus verhoord!

Als wij dus moedeloos worden omdat het zo weinig opschiet met die liefde in de gemeente, of bij onszelf...

laten we er weer van doordrongen worden

dat God liefde wil geven op ons gebed.

Op de laatste PDO+ gaf iemand een tip:

ga meer bidden voor elkaar,

dan wordt het lastig om nog negatief te doen over die ander,

en komt er meer liefde voor elkaar.

Ook mensen waar je niet verder mee komt in de wijk,
je bereikt ze niet, je weet niet wat je er nu nog aan kunt doen...
bid voor ze, dan breng je ze toch weer bij God,
en die kan ze wél bereiken.

Paulus en Silas konden maar niet terugkomen naar deze gemeente,
toch zorgde hun gebed ervoor dat de liefde er groter werd!

En wat je eigen liefde betreft...

Wij kunnen elkaar tips geven, maar het gaat om hartsverandering.
Contact met God is dan wezenlijk.

Datgene waar je tegenaan loopt, waarin je weer faalt,
leg het neer voor de Heer,
Hij is de enige die ons met deze dingen écht kan helpen.

Besef dus het immense belang van het gebed, juist als het om liefde gaat.
Als de Here Jezus íets wil geven, dan is het wel dát.
Als Hij je érgens verder mee wil helpen, dan is het wel dáár.

En dan nog iets.

Want misschien bid je juist al heel veel voor deze dingen.
Maar als je nog zo weinig liefde merkt in je leven,
wordt dit gebed dan niet verhoord?

Of kijken wij misschien verkeerd?

We vergroten onze irritaties en ons ongeduld met anderen uit,
terwijl juist het volle licht mag vallen op wat de liefde uitwerkt.

Dat andere, dat nemen we veel te serieus.

We zijn dood voor de zonde, voor God doet dat er helemaal niet meer toe.

Dat er ook nog onzuiverheid is in je hart.

Dat het echt niet altijd pure liefde is wat je drijft in wat je doet.

Wij vallen onszelf daar soms heel hard over.

Terwijl dit vóór de jongste dag echt niet anders wordt.

We houden op dit punt altijd wat te verlangen, het kan altijd meer.

En toch wil de Here Jezus juist door wat je in liefde doet,
 hoe onvolmaakt ook nog,
 je kracht geven, zegt onze tekst,
 zodat je tóch zuiver en heilig voor God staat.
 Straks als Jezus terugkomt, ja.
 Maar dat heeft alles te maken met wat je vandáág doet. Of niet doet.

Dus óók niet teveel naar binnen staren.
 Maar bidden voor de liefde, en dan gewoon gáán.
 Liefde dóen. Heel praktisch.
 Zoals na dit gebed van Paulus hij ook heel praktisch wordt.
 Ook juist op het punt van de liefde: doe dit, doe dat...
 Bid èn werk. Of misschien beter: wat je bidt, ga dat ook gewoon doen.
 Dan zul je ervaren dat je als gemeente goed op weg blijft.
 Door de kracht van Gods liefde.

*

[5]

Zullen we nog even wat praktische aanwijzingen bij langslopen?
 Zodat het gebed om liefde voor elkaar en ieder ander
 ook handen en voeten krijgt?

In 5:12 komt Paulus weer terug op de liefde.
 Liefde is bijv. je voorgangers in de kerk erkennen.
 Ze niet op de stoep laten staan...
 Ze ook niet binnenlaten en dan alleen maar gedogen...
 Maar je laten aanspreken door hen, je laten aanmoedigen,
 en zelfs als ze bij je aandringen
 om op een bepaald punt je leven te beteren
 ze daarin serieus nemen, en je láten terechtwijzen.
 Onvrede koesteren richting ambtsdragers doet de liefde de das om.

Ziet u hoe praktisch het is?

Hier kun je meteen mee aan het werk!

Nou, nog even verder in vers 14.

Dan gaat het over het dagelijks werk wat je niet moet verwaarlozen.

Kennelijk een punt wat daar in Tessalonica speelde. (zie 4:11-12)

En wat ergens dus ook met liefde voor elkaar te maken heeft...

Maar dan volgen nog een aantal andere voorbeelden

hoe je elkaar heel praktisch kunt liefhebben.

Geef de moedelozen hoop.

Er waren dus gemeenteleden die het niet meer zagen zitten.

Die wellicht de tegenwerking van de Joden niet goed aankonden.

Of die iemand die hen dierbaar was, waren kwijtgeraakt.

En ze waren daar zo verdrietig om dat alle hoop uit hun leven verdween.

Nou, zoek zulke mensen maar op.

Houd hen maar voor wat een schitterende toekomst ons wacht,

waar alle verdrukking van vandaag compleet bij in het niet valt. (1 Petr.1)

Of laat hen zien hoe het straks bij de wederkomst zal gaan.

Hoe ook hun gestorven geliefden dan weer zullen opstaan.

En we samen voor altijd bij de Heer mogen zijn. (1 Tess.4:13-18)

Nog een praktische aanwijzing om elkaar lief te hebben:

kom op voor de zwakken!

Of dat nou gaat om mensen met een zwakke gezondheid

of met een zwak geloof...

in ieder geval kunnen ze wel wat extra zorg van jullie gebruiken.

Laat dat niet over aan de ambtsdrager.

Maar kijk zelf naar ze om.

Om te beginnen in je eigen wijk.

Je kunt de neiging hebben om je te richten op wie op een wijkavond komt.

Maar juist wie daar *niet* komt heeft je liefdevolle zorg nodig!

Heb met iedereen geduld...

Kennelijk blijft dat nog wel even nodig,

ook als wij bidden om liefde in de gemeente.

Maar dan mag je beginnen om zelf die ander lief te hebben,

die broeder of zuster die zo nukkelig kan zijn,

die vaak van die scherpe taal gebruikt,

die zo nodig altijd zijn eigen standpunt probeert op te dringen...

Heb geduld, zoals de HERE een enorm lange adem heeft

ook als het om jou en mij gaat!

Vergeldt geen kwaad met kwaad...

nog zo'n praktische aanwijzing die wij goed kunnen gebruiken.

Dat zit zó in ons:

die ander heeft me dít aangedaan, en nu ben ik er helemaal klaar mee!

Nee, zie het als een uitdaging om de ander lief te hebben.

Door hem juist geen lik op stuk te geven.

Dat valt op. Dat is bijzonder.

Daarin mag je echt kind van je Vader zijn.

En de laatste aanwijzing die ik wil aanhalen:

streef altijd naar het goede, zowel voor elkaar als voor ieder ander.

Dat heeft dus te maken met je drive: waar ga je voor?

Daar moet je ook echt energie in steken, dat waait je niet zomaar aan.

Niet op zoek naar het slechte, maar juist naar alles wat goed is.

Daarin ga je in tegen de grote stroom.

En sta je sterk tegenover Satan die altijd weer het negatieve uitvergroot.

Zie je hoe praktisch het allemaal is?

Je mag gewoon aan de slag.

Ook al voel je nog niet altijd evenveel liefde in je hart.

Maar door elkaar lief te hebben wil de Here je sterk maken.

Bid èn werk.

Of zoals iemand het eens zei: werk biddend.
Het is niet eerst het één en dan het ander.
Alsof beide min of meer los van elkaar staan.
Nee, even verderop zegt Paulus: bid onophoudelijk...
Dus laat alles wat je doet daarvan doordrenkt zijn.
Dat je bidt tot de HEER, en dan iets zegt, iets doet.
Want "jonge strijders worden moe en raken uitgeput,
zelfs sterke helden struikelen,
maar wie hoopt op de HEER krijgt nieuwe kracht
(over *empowerment* gesproken!):
hij slaat zijn vleugels uit als een adelaar,
hij loopt, maar wordt niet moe,
hij rent, maar raakt niet uitgeput." (Jes.40:30-31)
Dan blijf je als gemeente goed op weg.
Door de kracht van Gods liefde.
Amen.

Hardinxveld-Giessendam, Jan Meijer
27 juni 2013